

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1167/2015
20.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Љ.М. и др., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К бр. 430/12 од 28.04.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 бр160/15 од 06.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 20. јануара 2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.М. – адвоката С.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К бр. 430/12 од 28.04.2015. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 бр160/15 од 06.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К бр. 430/12 од 28.04.2015. године, окривљени Љ.М. и А.Г. оглашени су кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. у саизвршилаштву – у вези са чланом 33. КЗ за које дело је окривљени Љ.М. осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, а окривљени А.Г. на казну затвора у трајању од 8 месеци. У ове казне, окривљенима је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору, и то од 08.10.2008. године до 24.10.2008. године.

Истом пресудом, на основу члана 68. КЗ, одређено је да се окривљеном Љ.М. неће опозвати условна осуда која му је изречена пресудом Првог основног суда у Београду К бр.4762/10 од 11.04.2014. године, због кривичног дела из члана 297. став 1.у вези са чланом 289. став 1. КЗ, те да се време које проведе на издржавању казне затвора неће урачунати у време проверавања утврђено том условном осудом, сходно члану 67. став 4. КЗ.

На основу члана 264. у вези са чланом 261. и чланом 262. ЗКП, окривљени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка, чији ће износ бити утврђен посебним решењем у смислу члана 262. став 2. ЗКП, а на основу члана 258. став 1. и став 4. ЗКП, оштећени Ј.Р. је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 1Кж1 бр.160/15 од 06.10.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног Љ.М.– адвоката С.Д. и браниоца окривљеног Г.А. - адвоката В.А., а пресуда Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица у Инђији К бр. 430/12 од 28.04.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Љ.М. – адвокат С.Д., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди се ради, са предлогом да Врховни касациони суд своју одлуку донесе у смислу члана 492. ЗКП.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Љ.М. – адвокат С.Д., као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП, при чему само формално означава ову повреду, због које је подношење захтева дозвољено, међутим не конкретизује у чему се ова повреда састоји, док у образложењу захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање истицањем да у току доказног поступка нису изведени докази који би указивали да је окривљени Љ.М. извршио предметно кривично дело и да ниједан сведок није потврдио његово учешће у

било каквој тучи критичном приликом, која повреда сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, није предвиђена као дозвољени законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, односно његовог браниоца, а због повреде закона.

Како је, према томе, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољне разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Љ.М. одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.